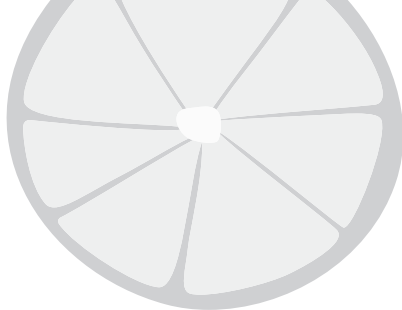

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Bob Mortimer
THE SATSUMA COMPLEX

Text Copyright © Bob Mortimer 2022

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05176-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KOMPLEKS

SACUME

BOB MORTIMER

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

PRVI DEO

Zovem se Gari. Imam trideset godina i radim kao pravni službenik u pravoastupničkoj firmi u Londonu. Živim kao samac u dvosobnom stanu, u velikoj zgradi u državnom vlasništvu u Pekamu, podignutoj šezdesetih godina dvadesetog veka. Stan mi je na pet minuta pešačenja od posla, što mi baš okej u prilikama u kojima mi to odgovara. Nešto sam niži od prosečne visine i opremljen sam gotovo komično velikim nosom.

Ako biste nabasali na mene na ulici, neizostavno bih nosio jeftino sivo odelo, s belom košuljom i kravatom (radnim danima). Ugledali biste moj nos pre nego što biste opazili odeću. Frizura mi je uredna i začesljana, kratka pozadi i sa strane, s razdeljkom koji liči na kovrdže. Moje smeđe oči, u obliku badema, u ista dvadeset četiri sata opisivane su kao tužne i prijatne. Ne bi bilo pošteno opisati me kao neprimetnog, ali bi me retko ko zapazio, izuzev u prolazu.

Komšinica u zgradi mi je jedini pravi prijatelj u Londonu. Prošle nedelje sam se lepo povezao s jednom devojkom, ali mi je ta situacija rano jutros eksplodirala pred nosom i oštro me šljepnula po guzi. Mislio sam da sam joj simpatičan, ali se postavilo da sam se grdno prevario. Izgleda da sam se zaljubio

u nju; u stvari, siguran sam da jesam i, iskreno, još uvek sam. Srce mi je, po prvi put u životu, dibidus slomljeno.

Majka mi je govorila da sam obdaren bujnom maštom i da bi trebalo da je upotrebljavam sebi u korist – da bih se oslobodio svake dosade i ubrizgao perspektivu i radost u svoj život. Rekla mi je da ću, ako mogu da zamislim nešto što mi se nikad nije desilo, biti bolje pripremljen da to prihvatim i da se nosim s tim, kad se to desi. Tužno je to što moja mašta u ovom trenutku ne radi u moju korist, iako moram reći da je mama bila u pravu.

Neki ljudi po ceo dan bulje u pametni telefon. Ja nisam od te fele. Godinama imam isti, prosti telefon *nokija*. Nikad se nisam petljao s društvenim mrežama i sličnim stvarima. Nisam video svrhu toga; i bez njih imam više nego dovoljno stranaca u svom životu. Stoga, dokle god sam budan i prisutan, držim glavu gore i um stimulisan svim što vidim i čujem oko sebe; komšijama koji se svađaju (zamišljam da je povod čišćenje filtera mašine za pranje veša), slomljenim prozorom (zamišljam da ga je slomilo dete, dok je pomeralo velike merdevine), rđom koja nagrizala felne davno napuštenog automobila (zamišljam kako je ta kola ostavio trgovac vinom, koji je pošandrcao), psima koji dele zanimanje za povraćku (zamišljam da se psi zovu Zak Ak-tentašna i Porcija Pirinča).

Dopuštam svojoj mašti da se još snažnije razbukta, ako ovi prizori i misli nisu dovoljno stimulativni.

Na primer, kad pešaćim do posla, moram da prođem brojnim prilaznim putevima koji meandriraju između blokova niskih – i visokih – zgrada u mom stambenom kompleksu. Nešto pre izlaza iz kompleksa nalazi se travnato igralište, veličine polovine fudbalskog terena. (Na njemu je bila klackalica, ali sam čuo da

je uklonjena zato što je neko dete gadno povredilo lice na njoj. Mala deca retko koriste taj prostor, verovatno zbog silnog psećeg izmeta. Kad smo već kod toga, mala deca se retko viđaju bilo gde u kompleksu. Sigurno su tu, ali jednostavno nisu na vidiku.)

Često, pri prolasku kroz taj travom obrasli prostor, nailazim na vevericu, koja zastane i koja se propne na zadnje noge da bi me dobro onjušila.

„U redu, ortak“, šapnem samom sebi. „Rep ti danas izgleda lepo i razbarušeno, da li ti se danas desilo nešto specijalno?“

„Hvala ti, Gari“, odgovorim u njegovo ime. „Nije mi se desilo ništa naročito. Sreo sam jednu damu koja mi se dopala, i pokušavam da izgledam najbolje što mogu. I ti bi mogao da probaš. Izgledaš prilično aljkavo. Nadam se da se ne ljutiš što pominjem tu činjenicu.“

„Krenuo sam da pazarim pitu. Nije bilo potrebe da se udešavam za tako nešto.“

„A šta ako sretnoš predivnu damu u pekari? Zažalićeš što nisi posvetio više pažnje svojoj spoljašnjosti... Setićeš se mene i poručiti sebi: *Taj momak je bio sasvim spreman. Pokrio je sve delove terena, i one o kojima nisam ni počeo da razmišljam.*“

„To bi zaista moglo da se desi“, odvratio sam. „Hvala ti na savetu. Pa, gde si upoznao tu tvoju novu damu?“

„Znaš šta, baš tu gde sad stojiš. Stajala je kao ukopana, baš kao ti, i pevala pesmu o kraljevskoj pošti ili o kruzaru – tako nešto. Teško je reći, pošto je stvarno grozno pevala. Ali bio sam veoma impresioniran njenim predivnim izgledom.“

„Pa, izgledaš srećno, i moram reći da si se lepo udesio.“

„Kako da ne, lepo mi ide, a imam i dobar predosećaj kad su tvoji izgledi u pitanju. Trebalo bi da kupiš četku za kosu, ili da

makar razmisliš o nečemu sličnom. Osećam miris romanse u vazduhu.“

„Možda ću baš to učiniti. Vidimo se.“

Nastavio sam put krepkim korakom i u dobrom raspoloženju. I mali izgledi za romansu ulivaju nadu.

Siguran sam da mnogo ljudi ima ovakva kratka snoviđenja na javi i uzlete mašte kojima ispunjavaju vreme, ali ne znam da li razumeju koliko ona mogu da budu važna, zato što unose malo ravnoteže i optimizma u vaš život. A upravo sada potrebno mi je mnogo i jednog i drugog, s obzirom na to da bi se moglo reći kako mi se život graniči sa sranjem.

U kolima sam, i vozim kao ludak da bih stigao na sastanak s tipom koji se zove Džon Makoj. Pomisao na to ispunjava me panikom i užasom. Od tog susreta zavisi mi mnogo toga, a mene zadržava tip koji je prosuo veliku kesu trešanja po pešačkom prelazu i nema nameru da ih se odrekne.

Dozvolite mi da objasnim.

Pre otprilike deset dana otišao sam na piće posle posla, s tipom koji se zove Brendan. Dugo me je zvao na piće, a meni je ponestalo izgovora. U poslednje dve godine radio je kao privatni istražitelj za pravozastupničku firmu u kojoj sam bio zaposlen. Površno sam ga poznao, ali bi on uvek razmenio poneku reč sa mnom, kad je dolazio u kancelariju da uzme dokumentaciju i flertuje sa sekretaricama. Bio je desetak godina stariji od mene, mršav i nizak, s talasastom kosom na razdeljak, koja mu je davala pomalo tjudorski izgled. Obično je nosio zeleni ili sivi somotski sako, sa bež rolkom i tamnoplavim uskim farmerkama, koje su se završavale malo iznad braon kožnih šimika. Tako je uvek izlagao neobične čarape pogledima. Lice mu je bilo obično, nos pomalo tanak i oštar, tako da je ukupni utisak naginjao zobi. Da – imao je veoma zobeni izgled, koji me često podseća na jorkširske grenadire.

Brendan je sebe smatrao „zabavnim“ likom, i verovatno je to i bio, ako uživete u društvu bučno dečkića. Neprestano je govorio, koristeći smeh kao interpunkciju. Nije bitno što nije rekao niti pokušao da kaže bilo šta duhovito, zacerekao bi se ili bučno nasmejao, u prosequ posle svake treće rečenice. Po svojoj

prilici, malo se zanimao za ono što drugi ljudi žele da mu kažu. Često mi je padalo na pamet da svakako mora da je lepo kada verujete da vaše društvo očaravajući deluje na ljude, i da takav stav sigurno predstavlja snažni faktor jačanja samopouzdanja. Uvek sam bio spreman da saslušam njegovo baljezganje, a on je zauzvrat mislio da mi je simpatičan. Nije mi bio *nesimpatičan*, ali dalje od toga ne bih išao.

Poslao sam mu tekstualnu poruku, da ću posle sedam uveče biti u mom lokalnom pabu, *Grouv tavern*, u Kambervelu. Ugledao sam šareni zeleno-beli bicikl, naslonjen na zid pored ulaza. Palo mi je na pamet da ću unutra možda zateći ljutitog žonglera, koji gađa lampe keglama.

Kad sam ušao u predvorje paba, opazio sam Brendana, koji je sedeo za barom i skrolovao po telefonu. Nije me video. Oko njega je bilo još nekoliko ljudi, ali je lokal delovao tiho i prijatno. Bar je zauzimao jednu stranu prostorije, dok se na drugoj nalazio niz separea, s klupama i naslonima, tapaciranim plišanim materijalom boje burgunca. Sledeća misao sevnula je mojim umom: reč „plišani“ bila bi baš dobro ime za puding.

„*Da li se zimate za puding, gospodine?*“

„*Naravno, šta imate?*“

„*Imamo plišani čokoladni s pomorandžom. I služimo ga sa zgrušanom pavlakom.*“

„*Neću reći ne takvoj ponudi, ortak, jako uticajno zvuči. Daj mi jedan.*“

Setio sam se da ne marim mnogo za puding, a da i ne govorimo o njegovom pravljenju. Bacio sam tu misao na pod kao iskorišćenu autobusku kartu.

Seo sam do Brendana, koji se smesta raspričao.

„Dobro, Gari, šta mogu da naručim za tebe? Bar je tvoja ostriga, a moj novčanik je pun – ha-ha-ha!“

„Ja bih pintu IPA, hvala.“

„Ha-ha-ha! Barmene! Pintu IPA za mog ovde prisutnog aljkavog ortaka.“

„Izvini što sam malo zakasnio, Brendane, uzimao sam izjavu od nekog tipa, koji se najedanput oznojio.“

„Auh, znojavko. Takvi mogu da budu baš gnusni – ha-ha-ha-ha!“

„Baš, slažem se. Isprva ga je spopao svrab – znaš, pre nego što je znoj počeo da izbija iz njega. Palo mi je na pamet da ga pitam da li mu je dobro, ali kad je neko nervozan, to je pomalo lična stvar, pa sam...“

Na osnovu pogleda uperenog preko mog ramena, bilo mi je jasno da se ne zanima za moju priču. Prekinuo me je, bez uobičajenog nemog pristanka.

„Vidi, u redu je, Gari, iskreno nisam ni primetio da te nema – ha-ha-ha! Nego, slušaj me, imam pitanje pravne prirode za tebe.“

„Pa, znam da radim za pravozastupnike, ali...“

„To mi je dovoljno. Ne tražim savet, samo sam nabasao na nešto što smatram zanimljivom pravnom zagonetkom. Šta misliš o sledećem: Jutros sam pio kafu, sam, za stolom na pločniku, u centru. Za susednim stolom je sedeo par, izgledajući malčice uznemireno – malčice rastrojeno, ako više voliš. U njima sam prepoznao par preljubnika – znaš, onih koji ćapaju sa strane ili šta već – ha-ha-ha! Stoga sam, iz čiste dosade, okrenuo telefon prema njima i počeo da ih snimam – onako, uzbuđenja radi. Snimao sam ih dvadesetak sekundi i pustio snimak, s bežičnim slušalicama u ušima – ha-ha-ha! Veoma jasno sam čuo šta su

govorili, nešto o odlasku u Dubai po skupocenu pljeskavicu – ali se u pozadini čula muzika iz kafea. Mislim da je bio *Koldplej*, možda *Oejzis* – kome puca kurac...“

Misli su mi načas odlutale, zagledao sam se preko Brendanovog ramena, na drugi kraj bara. Zgodna tamnokosa žena, verovatno nekoliko godina mlađa od mene, sedela je sama, zureći u telefon i pijuckajući gazirano piće. Zaključio sam da mi se dopada i preusmerio pažnju na Brendana.

„Pa, evo pitanja o kom razmišljam: ako bih pustio taj snimak na sudu, u okviru dokaznog postupka, da li bi sud morao da plati autorska prava *Koldpleju* ili *Oejzisu*? I štaviše, da li bi neko od tih sastava mogao da odbije da se snimak pusti bez njihovog dopuštenja? Šta misliš, Gari?“

„Hm, to je legitimno pitanje, ali nije od onih oko kojih bih mogao da ti pomognem, Brendane. Nemam blage veze o zakonu o autorskim pravima. Samo pomažem oko rutinskih poslova, pišem testamente, uzimam izjave – takva sranja.“

Dok sam govorio, ponovo sam bacio pogled preko bara i opazio kako tamnokosa devojka zuri pravo u nas, nastavljajući da petlja oko telefona. *Izraz lica joj je malčice mrgodan*, pomislio sam, *ali možda se zanima za mene, ili ono što pokušavam da predstavljam*.

„Pa, Brendane, šta ima kod tebe? Jel’ imaš slatku debelu gomilu istraga koje ti pune džepove?“

„Jok, ne baš – ha-ha-ha! – šef me je pre nekoliko nedelja skinuo s velikog posla. Vratio me je na uručivanje dokumenata, sudskih zabrana i poziva za svedočenje. Jednom reči, na rutinu. Prodajem novinama materijale koje dobijamo od policajaca. Počeo sam s uterivanjem dugova. Prilično sam dobar u tome.

Pretpostavljam da za to imam da zahvalim sitnoj građi i bezazlenom izgledu – ha-ha-ha!“

„Pretpostavljam da je to zbog tvog nosa.“

„Kako to misliš?“

„Pa, tako je tanak da čovek može da se poseče ako te opauči po licu.“

„Da li je to zapažanje?“

„Jeste.“

„Pa, nije tačno. Hoćeš li da piješ to pivo ili nećeš?“

Podigao sam kriglu i potegao dobar gutljaj. Prvi gutljaj piva od pre mnogo godina nije mi se ni najmanje dopao, ali ovih dana ne bih mogao da živim bez njega u perspektivi. Tako je bilo i s lukom i kafom.

„Pa, na kakvom velikom poslu si radio?“

„Ne mogu da ti pričam o tome, ortak, ta tematika je veoma osetljiva.“

„Ma daj! Hajde, baci mi neku kosku. Pusti me da pogađam... Da li je u pitanju prevara sa osobljem u apotekama ili u lancu kafeterija?“

„Jok, nisi ni blizu – ha-ha-ha!“

„Da li je to bio razvod slavni ličnosti, na kom je tebi zapalo da se smučaš po teretani u kojoj žena vežba?“

„Jok, slušaj me, ne mogu da ti kažem, i iskreno, ne želiš da znaš. Već sam se uvalio u nevolje. Ljudi koji su umešani u to gadni su kopilani. Manimo se toga.“

Njegov izraz mi je poručivao da više neće pričati o tome. Primetio sam da se nijednom nije nasmejao dok smo se bavili tom tematikom. Delovao je pomalo smeteno i neuravnoteženo.

Veselost je iščezla. Nisam hteo da ga pritiskam, uistinu sam se pomalo osetio kao dripac.

Počeo sam da pričam o fudbalu, a on o privatnom životu sekretarica u kancelariji. Načeo sam temu električnih vozila, a on se vratio na sekretarice. Otišao sam u toalet.

Preplavio me je iznenadni talas tuge dok sam stajao ispred najdražeg pisoara. Nisam sklopio nijedno pomena vredno poznanstvo, iako sam u Londonu živeo gotovo dve godine. Držao sam se po strani na poslu. Krio sam se u kancelariji, izbegavajući druženje s kolegama. Nismo imali ništa zajedničko, izuzev gomile predmeta i ogovaranja klijenata i sudskog osoblja. Shvatio sam da ovaj pab predstavlja početak i kraj mog društvenog života.

Čuo sam žagor i zvuk mašine za voće, koji je dopirao iz drugog bara u pabu, u kom sam obično sedeo. Moglo bi se reći da sam bio stalna mušterija. Posećivao sam pab gotovo svake noći kad se igrao fudbal, da bih ga gledao na velikom ekranu. Uvek sam sedeo pored tipa po imenu Nik i njegovog ortaka Endija. Nikad me nisu pozvali da sednem s njima; okupili smo se prirodniim putem, pošto je najbolji pogled na televizor bio s tri stolice na kraju bara. Pričali smo o fudbalu i poslovima. Obično bi žurno popili piće i otišli kući posle utakmice. Nisam ni znao gde stanuju.

Lice tamnokose devojke me je proganjalo. Bila je veoma lepa. Nisam bio u vezi od doseljavanja u London. Izveo sam sekretaricu s posla na kari, ali smo se u taksiju na povratku kući oboje tako strašno oznojili da sam tu i tada digao ruke od tog projekta. Odonda smo veoma oprezno kontaktirali.

Vratio sam se na stolicu za barom, pored Brendana. Dama više nije bila za barom. Načas sam se uspaničio. To raspoloženje

držalo me je dok nisam video da je sela u jedan plișani separe. Gledao sam kako vadi knjigu iz tașne od ųutomrke koųe i kako počinje da čita. Izgledalo je da se smesta udubila u njen sadržaj. Nisam od onih ljudi koji se odmah zainteresuju za devojkku koja sedi sama i čita knjigu – to mi je uvek izgledalo malo pritvorno – čak otrcano. Hoću da kaųem, ųta je to tako sjajno u pogledu knjiga? Verovatno je o futurističkim vojničkim patkama ili nekoj sličnoj budalaștini. Ponestajalo joj je pića. Moųda će ubrzo morati da priđe baru. Brendan je spustio jeftinu aktovku od laųne koųe na bar dok sam sedeo pored njega. Petljao je oko me-singanih bravica, pokušavajući da je zatvori.

„Lepa ti je ta tașna, Brendane. Da li si zadovoljan njom?“

„Hm? Nego ųta sam, dobra je. Obavlja posao.“

Ponovo je delovao nervozno. Drhtavim prstima petljao je oko bravica. Pre nego ųto ju je zatvorio, bacio sam pogled na sadržaj. Video sam nalepnice, punjač telefona, četiri ili pet hemijskih olovaka svezanih gumenom trakom, mobilni, čeșalj i krastavčić.

„Zaųto imaš dva telefona? Sigurno vodiš komplikovan ųivot.“

„Jok, ne baș – jedan je za posao, a drugi za ljude kojima sam dao broj. Znaș, za ljude s kojima bih moųda ųeleo da razgovaram.“

„Na kom sam ja?“

„Mislim da si na poslovnom – znaș, da bih komunikaciju s tobom prikazivao kao s poslom povezani troșak.“

„Zvuči razumno.“

„Slușaj, Gari, ųao mi je, ali dobio sam poziv dok si bio u toaletu. Moram da krenem. Ne mogu da izvrdam. Moram da se sretnem s tim tipom, našim klijentom.“

Negde duboko u meni bilo mi je drago ųto to čujem.

„Šteta, ortak. A opet, posao je posao. Ništa mi neće faliti. Večeras će verovatno biti prenos utakmice, u drugom baru. Gleđaću ga s ortacima.“

„Da, trebalo bi. Slušaj, Gari, hvala ti što si izašao sa mnom na piće. Trebalo bi da uradimo to opet. Žao mi je što moram tako brzo da idem.“

„Ne beri brigu“, odvratio sam.

„Slušaj, da li bi bilo u redu ako bih sledeće nedelje skoknuo do tvoje kancelarije da uzmem ona dokumenta koja mi čuvaš?“

„Naravno, samo mi se javi pre toga. Ostaviću ih na recepciji.“

„Važi. Hej, hoćeš li da ti dam moj broj, onaj na koji se uvek javljam? Zvrncni me kad god želiš, pa ćemo izaći na piće kako valja, da bih se iskupio za ovo večeras.“

Nažvrljao je telefonski broj na nalepnici, koju je gurnuo u džep mog kaputa. Potapšao me je po leđima i krenuo prema vratima. Nije se nasmejao od mog povratka iz toaleta.

Bilo mi je drago što je otišao. Laknulo mi je. Ubedio sam sebe da se tamnokosa dama možda zanima za mene. Naručio sam još jednu kriglu piva i pitao barmena da li će večeras biti nekog prenosa u drugom baru. Nije znao. Naručio sam odrezak s krompirićima. Dok sam to radio, dama je ustala, prišla baru i sela samo nekoliko metara od mene. Naručila je špricer s belim vinom. Stresao sam se i zatekao sebe kako zurim u njene cipele. Nosila je predivni par *martinki* boje burgunca, s teget pertlama. Svezala ih je dvostrukom mašnicom. Petlje su bile identične po dužini i prečniku. Delovale su otmeno. Ne volim žene na štiklama; izgledaju izmučeno i neprirodno. Ove cipele bile su dobar početak. Skrenuo sam pogled i otpio gutljaj iz krigle.

Dok je čekala da joj se piće pripremi, dobio sam bolju priliku da procenim njen izgled i svoje šanse da se povežem s njom. Bila je sitna, oko sto šezdeset dva centimetra. Nosila je bledoplave *leviske* i crni džemper. Tašna joj je još počivala na boku. Gusta kosa dopirala joj je do ramena, posred čela je imala klinički prave šiške. Nisam mogao da joj vidim oči, ali sam pretpostavljao da su smeđe. Mogla je da bude učiteljica ili upravnica restorana, a možda je radila nešto što je imalo veze s grnčarstvom. Bila je još lepša nego što sam isprva pomislio, što znači da nisam imao nikakve šanse.

Neprirodno je skrenula u mom pravcu kad se odvojila od bara da bi se vratila na svoje mesto. To je bio smišljeni manevar, a ne pijano teturanje. Spustio sam pogled na pivo.

„Drugar vas je napustio, zar ne?“, pitala je.

„Jeste... hm... da, otišao je. Lepo ste to приметili“, odvratio sam, sa zlosrećnim, veveričjim osmehom.

„Pa nije važno, ovo je lepo mesto.“

Osmehnula se i vratila u svoj separe. *Da li bi trebalo da joj uzvratim pažnju tako što ću joj prići u separeu?* Sama pomisla na to ispunila me je užasom. Nikad nisam bio dobar u zametanju razgovora s nepoznatima, pogotovo sa osobama suprotnog pola. Morao sam da smislim odgovarajuću početnu rečenicu. Znao sam šta bi kod mene upalilo, da smo u obrnutim ulogama – nešto kao: „Da li više volite ravne ili neravne površine?“ „Da li biste želeli da *Sports dajrekt* prodaje i sveže meso?“ „Da li ste ikada morali da koristite zavoj u radnoj sredini?“ Imao bih spremne zadovoljavajuće odgovore na takva pitanja, zbog bogate mašte. Nemaju je svi, najbolje je ići na sigurno. Mogao bih da je pitam za cipele, smatra li ih održivim. Ili možda, smatra

li da joj iskričavost pića pomaže da se oseća mlado i prikladno. *Ma zajebi to, samo ću sestri pored nje i prebaciti loptu na njenu polovinu terena.*

Podigao sam krigu i otkasao do polukružnog separea u kom je sedela. U separeu su bila dva okrugla stočića. Spustio sam pivo na onaj slobodni. Podigla je pogled ka meni dok sam se dao. Brzo sam joj se osmehnuo i skrenuo pogled. Bio sam na metar i dvadeset od nje, što mi se činilo pristojnom razdaljinom za nepoznatu osobu.

„Da li su stolice za barom pretvrde za vaše dupe?“, pitala je.

Pretvarao sam se da sam iznenađen – čak šokiran – njenim prisustvom u separeu.

„O, čao. Izvinite – načas sam se izgubio u svom svetu. Nisam vas najbolje razumeo?“

„Rekla sam: da li je barska stolica bila malo pretvrda za vaše dupe?“

„Ne, ni najmanje. O, shvatam... pa, da, malo...“

„Čeznuli ste za malo dralonske masaže, za malo purpurnog luksuza...“

„Tako je“, rekao sam, milujući materijal na klupi. „Volim da nazivam ovaj materijal plišanim. Tako zvuči malo manje seljački.“

„Plišani, kažete. Mislim da ga dosad niko nije tako nazvao. Ima prizvuk pudinga, zar ne? Zaleđenog, ali otmenog.“

„Apsolutno posred srede. Upravo sam o tome razmišljao. Obično ne volim puding, ali bih napravio izuzetak kad bi mi neko ponudio plišani od čokolade i pomorandže.“

Oboje smo se nasmejali, ona malčice neubedljivo, a ja malo previše glasno. Otvorila se mala neprijatna rupa tišine. Ispunio sam je lupetanjem.